

מכתבים

אם השיבוט של כמה קווים מתפתלים, מעשה ידיו של הצייר המכסיקאי ולאדימיר קיבאלצ'יץ, אותו הביא אורי אבנרי במדורו, יומן אישי, נחשב ציור ארוטי, או אני קוגללאגר. **עזריאל ביין, תל-אביב**

● המילה היא מיסב כדורי, נא לעיין בציור נוסף של הצייר קיבאלצ'יץ (ראה גלופה) אולי ציור זה יראה ארוטי בעיני הקורא ביין.

אלגבלוס שר העכבישים

עוד על שליטים שלא ידעו שובעה (העולם הזה 16.4.86 ואילך).

מן הראוי לשים לב לעובדה אחת: הקיסר הרומי אלגבלוס, אשר ביקש מאנשיו לאסוף לו חמישה טונות של קורייעכבישים, לא היה סתם שליט שלא ידע שובעה. הוא היה, כבסך הכל, ילד. בעודו נער צעיר הוא נבחר להיות הכונה הגדול של פולחן אליהשמש הפיניקי, ובגיל 14 ומשהו הוכרז קיסר רומי. העסק החזיק מעמד בריוק שלוש שנים

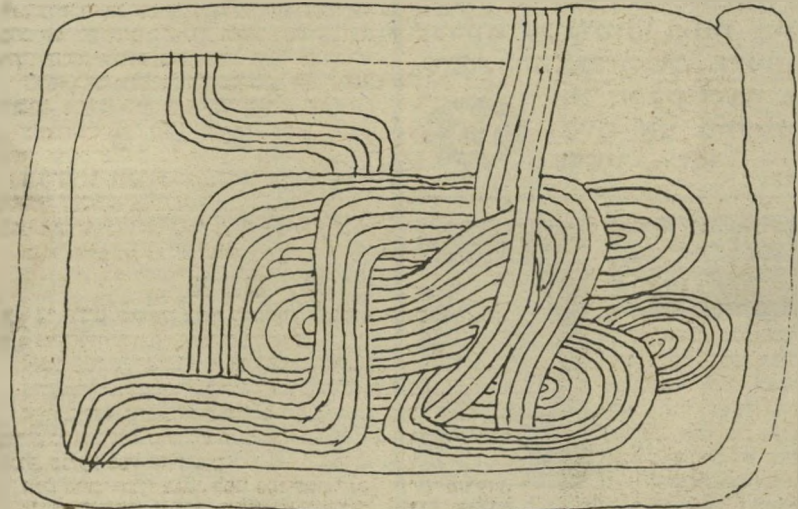
(המשך מעמוד 3) נדהם תמיד מחדש מההיסטוריה המסתתרת מאחרי המסעות המאורגנים נגד העישון. מה זה עיסוק של מישהו עם אני מעשן. אני כבר ילד גדול ויודע לבד מה טוב לי ומה רע לי. אם זה ימשך כך, כל החכמים נגד העישון יחזירו אותנו עוד מועט לימי הביניים. מה הם רוצים? אולי לחקות את הפאנים? אלה נהגו, במאה ה-15, לכלוא מעשנים. או, אולי, לחקות את הרוסים? אלה נהגו, במאה ה-16, להוציא להורג מעשנים מועדים, אשר לא ניאותו להפסיק לעשן אחרי אזהרות אחרות. או, אולי לחקות את התורכים? אלה השתכעו, במאה ה-17, כי העישון גורם לעקרנות וגם מקטין את הכושר הקרבי של חייליהם, ולכן הם הורו לתלות את המעשנים.

רחילכום, תנו לעשן בארץ הזאת. **דויד איתן, רחובות**

שלום, שלום ואין שלום

על הווי החיים ברביקומות בתל-אביב.

אשתי פיתתתני, בימי השפע של יורם ארידור, לרכוש יריה בכניין רביקומות בשכונת מגורים

ציור של קיבאלצ'יץ אולי זה ארוטי

ותישעה חודשים, בערך כמו הקורים של העכבישים שלו. כי בהיותו בן 18 קמו עליו חייליו ורצחוהו נפש והכתירו במקומו את בן דודו, אלכסנדר סוורוס, אותו ביקש קודם לכן אלגבלוס — שנהג, בין שאר שגינותיו, גם להקריב קורבנות אדם — להוציא להורג. **עזר בילצקי, ירושלים**

עם יד על הלב

על מדורה של לילי אבידן. רוצה להתנצל, לא רוצה להצטרף, לא רוצה להתסדר. רוצה להחטור. אכל, עם היר על הלב, אתם לא חושבים שהגברת אבידן מגוימה בעצות, תסלחו לי על הביטוי, המתירניות שלה? **עדה ברנשטיין, פתח-תיקווה**

יום'סוס יום'סרט

לעיתים דומה שלמובאות בעולם הזה יש חיים משל עצמן והן טובות ושימושיות לשנים רבות. כך, למשל, יש להניח היו מנהלי הבנקים מס' נימים. בשבוע שעבר, עם מה שאמר ניבוי מרשה אחרת. כפי שהוא צוטט בגיליון העולם הזה, שהופיע השבוע לפני 25 שנה. **ובך אמר יחזקאל סדר, המפקח הכללי לשעבר של מישטרת ישראל, לאחר שהורשע בעוון מתן עדות-שקר: במדינה שלנו, כל עוד אתה על הסוס, משתחווים לך; כאשר אתה נופל מן הסוס, בעתים כך; וכאשר אתה קבור לגמרי, עושים לך יום'סרט"**

צפון תל-אביבית. מאז נתגלה לפניי עולם חרש: עולם הישראלי שצינו משיב שלום למכרכו בשלום. נכנס אני למעלות, וכמו כל אדם מן הישוב, אני מקדים שלום למצויים בה. אך רק לעיתים נדירות ביותר מישוה משיב לי שלום.

כסטטיסטיקה לא מדויקת יייתי מעריך שבמשך ארבע שנות מגוריי בבית זה לא הצלחתי להוציא אמירת שלום מנוסע/ת במעלית יותר מפעם אחת בשבוע. זאת תופעה מרהימה, ואין לי כל הסבר לה.

אולי הקוראים יחכימוני. כדי למנוע אייבנות, אני מבקש להודיע מייד כי אני אשכניו טחור וגם נראה כזה; אני תמיד מגולח למישעי; האפטרשייב נוצץ מפניי; אני תמיד לבוש כארם מן הישוב; נעליי מצוחצחות, ושכניי, אני מניח, יודעים כי אני בעל מיקצוע חופשי מכובד. **משה הרין, תל-אביב**

כלבת

על שימוש במילים מסוימות (העור לם הזה 22.4.86).

מה קרה לעורך העולם הזה? האם הוא ניגע, חס וחלילה, בכלבת? במרור הנדון האחרון שלו, בו הוא דן על התקפת האמריקאים על לוב, הוא אינו מפסיק להביא דוגמות מעולם הכלבים.

קד'אפי מתארם כנדריוג (אומנם מוכנו של מושג זה, באנגלית, הוא קורבן, אבל זה הכלב המוכס, שמתחת, בקרב-כלבים; הבולדוג הבריטי הופך לכלב פורל (של האמריקאים) ואנחנו לכלב דאקל (ליתר ריוק בציטוט; זנבו של כלב דאקל) של האמריקאים. **ברמלה בליין, תל-אביב**

קיבאלצ'יץ

זה לא קוגללאגר

על יצירותיו של צייר מכסיקאי (העור לם הזה 16.4.86).

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת המינהלה: תל-אביב, רחוב גורדין 3, טל. 03-232262/3/4. תא-דואר 196 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ רכזת מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך בילתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפירי, צבי מל ♦ עורך דפוס: יסתה שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סימן ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרונזי ♦ המו"ל: העולם הזה בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, ת"א. רח' חומה ומגדל

קוים ירין

באו אליי בטענות שלא הגבתי כראוי על סיפורו של איסר הראל, האמת על רצח קסטנר. יושב איש במשך חודשים ושנים, חרש את הגיליונות הישנים של העולם הזה, כתב ספר המורכב ממועט כולו מקטעים מהשכעונו, טרח וחיבר סיפור שלם — ואתם כמעט מתעלמים מזה? טענו.

האמת היא שלא היה לי חשק לחזור שוב לפרשה שאירעה לפני שנולדו רוב קוראיו הנוכחיים של העולם הזה. מרתקת ככל שהיתה, אך למזלי התגרב מישהו לעשות זאת במקומי. אלכס מסיס, כיום איש-עסקים מצליח בענייני-קולנוע, היה כתב בכיר של העולם הזה בשנים שבהן קרו הדברים. הוא גם נחנך בניסיון טיטאלי.

הנה דבריו:

איסר (הקטן) הראל, מי שהיה ראש המוסד, יכול להתחרות עם יגאל מוסינזון בכתיבת סיפורי-מעשיות, נוסח חסמב'ה מוסינזון עצמו עבד בשירותו של הראל. כשכתב את זרוק אותו לכלבים, שעלה (וירד) על כימת התיאטרון הממלכתי הבימה, ושהיה כולו כתבי-שיטה מוזמן נגד העולם הזה. עכשיו יושב איסר הקטן בביתו הגדול בשכונת פאר תל-אביבית ובורה בריות נוסח חברות רצח-מוחלט-בהחלט. אורי אבנרי ושמואל תמיד רוצחו את ישראל קסטנר.

מעשיה זו אינה סיפור חדש; השבועון רימון, בעריכתו של המשורר שלמה טנאי (בן, כבר פירסם את סיפורי-האליהה-משכנים. מה לא נכתב שם, במימן שירותי-הביטחון; העולם הזה רצה את קסטנר; ריגל לטובת ברית-המוצצות; חטף את אלי תבור, ועוד.

בפעם הראשונה הגה איסר הראל (ואו הלפרין) את עלילת-הרשע שלו, כשיעקב חרותי (היום פרקליט-קרקעות-כבושות מצליח ואמיד) ישב במרתפי הש"ב, כ-ראש המחתרת שרצתה לרצוח את ג'ון פוסטר דאלס ורצחה את ישראל קסטנר, כעדותו של איסר הראל באוזני השופט המנוח כרוזכאי, או נשיא בית-הדין-המשפט המחוזי. אל יעקב חרותי בא הראל כשבפיו הצעה מפתה: חתום על הצהרה האומרת שאורי אבנרי ושמואל תמיד בראש המחתרת, ובתמורה נשלח את אשתך (שהיתה אז כהריון, בהודש התשיעי) לארצות-הברית, ומייד אחרי המישפט, תוכל להצטרף אליה.

חרותי (שיוזכר מאמשת השתתפות במחתרת או עמידה בראשה) לא התפתה. הוא סיפר עלייך לאביו, שהיה אז אל"מ נשיא בית-הדין-המשפט הצבאי לעירועים. חרותי-האב לא האמין לבנו, אך סיפר את האשמתיו לעורך-הדין פרנקצ'ה, שהיה יו"ר הסתדרות עורכי-הדין, ופרנקצ'ה הטיל על עורך-הדין אריה רוזנבלום המנוח לחקור: החקירה הלתה שיש להאמין לחרותי הבן, רוזנבלום סיפר זאת לעורך-הדין יצחק ברא"ז, היום שופט בית-המשפט בתל-אביב. ככוונה ברורה שברא"ז יספר זאת לי, חברו, שעסקתי בכיסוי הפרשה ככתב בכיר בהעולם הזה.

כתוצאה מפרסום עלילת-הרשע בעיתוננו ררש שמואל תמיד להשתתף בישיבה הסגורה של בית-המשפט, שנועדה לחקירתו של איסר הקטן, שהסכים (בפעם הראשונה מאז הקמת המדינה) להופיע בבית-הדין-המשפט, כנאמץ נואש למנוע את

